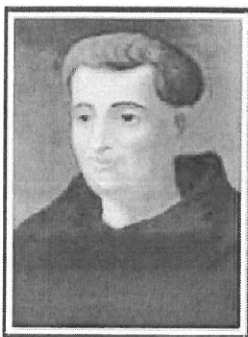

„WYTRĄŁA MODLITWA ZAWIERZENIA”

ŚWIĘTY ANTONI OD ŚW. ANNY GALVAO - PIERWSZY ŚWIĘTY URODZONY W BRAZYLII

Antoni urodził się w 1739r. w Guaratingueta w brazylijskim stanie Sao Paulo, diecezji Rijo de Janeiro. Ojciec Antonio Galvao de Franca był emigrantem portugalskim, kupcem, był tercjarzem Franciszkańskim i Karmelitańskim. Matka Isabel Leite de Barros pochodziła z rodu cieszącego się prestiżem społecznym i wpływami politycznymi. Jej pradziadkiem był Fernao Dias Pais - pogranicznik z Sao Paulo znany jako „Smaragdowy Łowca”. Rodzice Św. Antonio de Galvao mieli jedenaścioro dzieci. Święty Antoni wychowywał się w dużym bogatym domu gdzie otrzymał pierwszą formację. W trzynastym roku życia rozpoczął naukę w Colegio de Belen prowadzonym przez oo. Jezuitów, uczył się też tam jego starszy brat Jose. Szkołę ukończył w 1756r. w wieku 17 lat, po jej zakończeniu zamierzał dołączyć do zakonu Jezuitów. Ojciec Antonio odradził mu tą decyzję ze względu na zaczynające się prześladowania zakonników. W 1773r. dokonano kasaty zgromadzenia oo. Jezuitów w Brazylii. W wieku 21 lat 15.04.1760r. rozpoczął nowicjat w Klasztorze Św. Bonawentury u o. Franciszkanów Bosych w Rio de Janeiro, czyniąc olbrzymie postępy duchowe, co odnotowano w księdze : „Religiosos Brasileiros”. Rok później złożył profesję wieczystą. 11.07.1762r. pozwolono mu przyjąć święcenia kapłańskie. Został przeniesiony do klasztoru Św. Franciszka w Sao Paulo by kontynuować studia filozoficzno-teologiczne (do 1768r.) i wdrażać się do posługi duszpasterskiej. Był w tym czasie spowiednikiem, kaznodzieją i ~~F~~urcianem Klasztoru. 09.11.1766r. dokonał aktu całkowitego oddania się Matce Pana. Antonio oddał się w sposób nieodwołalny Matce Jezusa pragnąc należeć do niej na zawsze – wybierając Maryję Dziewicę na matkę i opiekunkę – podpisał przysięgę własną krwią.

Słowa zapisane w formule jego konsekracji: „ Raczej odbierz mi życie, zanim będę mógł obrazić Twego Błogosławionego Syna – Mojego Pana”.

W 1769r. powierzono mu kierownictwo duchowe pobożnych kobiet : „Recolhidas de Santa Teresa” w Recolhimento – dom rekolekcyjny. W tym domu rekolekcyjnym poznał siostrę Helenę Marię od Ducha Świętego (Irma Helena Maria do Espirito Santo), kobietę modlitwy i zdrowej pobożności, która miała objawienie założenia nowej wspólnoty. Po zasięgnięciu opinii w sprawie tego objawienia założył nową wspólnotę: „Recolhimento de Nossa Senhora de Conccicao da Divina Providencia” – (Stowarzyszenie poczęcia Naszej Pani z Opatrzności Bożej). Wspólnota oficjalnie została ufundowana 02.02.1774r. Biskup Sao Paulo Franciszkanin zalecił duchowość na wzór koncepcjonistek. Początkowo był to dom skupiający dziewczęta prowadzące życie na wzór zakonnicek, ale bez ślubów. Po śmierci Matki Heleny 23.02.1775r. na Ojca Antoniego spadła odpowiedzialność za nową wspólnotę. Napisał Statut do podniesienia Dyscypliny, był przewodnikiem życia wewnętrznego wspólnoty. Biskup zatwierdził statut i przyzwolił członkiniom

stowarzyszenia składać śluby zakonne o ile pozostaną na stałe w Domu Zakonnym. W 1929r. Recolhimento zostało przekształcone w monaster, włączony do zakonu Niepokalanego Poczęcia (Franciszek – koncepcjonistek). W związku z dużą liczbą powołań do Wspólnoty wystąpiła konieczność rozbudowy domu rekolekcyjnego. Antonio podjął się tego zadania i wznosił nowy dom (1774r. – 1788r.). W ciągu kolejnych 14 lat (1788r. -1802r.) zbudował kościół, oddany do kultu 15.08.1802r.. Mówiono, że dzieło to „Materializuje Geniusz i Świętość brata Galvao” – współcześnie zwane: „Mosteiro da Luz” (Monaster Światła), które zostało zaliczone przez UNESCO do dziedzictwa kulturalnego ludzkości w 1988r. Zarówno kościół jak i dom rekolekcyjny były wznoszone w bardzo trudnym okresie, władze przeszkadzały w osiągnięciu celu, Ojciec Antonio pracował przy budowie jako: murarz, inżynier, kierownik duchowy i dzięki swojej postawie i dawaniu dobrego przykładu innym pokonał trudy i w 1802r. zakończył prace budowlane. Na prośbę związków zawodowych architektów cywilnych z terenu Archidiecezji Sao Paulo został ustanowiony patronem Architektów.

W 1811r. Biskup Sao Paulo poprosił o budowę nowego Recolhimento w Sorocaba, powierzone zadanie wypełnił w czasie jedenastu miesięcy, w tym czasie powierzono mu również inne odpowiedzialne zadania w ramach zakonu, które podejmował choć z trudem w pełnym posłuszeństwie.

W 1781r. został Mistrzem Nowicjatu w Rio De Janeiro, gdzie dzielił się swoim głębokim życiem duchowym i doświadczeniem apostołskim z kandydatami do zakonu Franciszkanów. W tym samym czasie Izba Miejska wskazując, że jest bardzo potrzebny dla zakonnic z „Luz”, miasta, stanu – Antoni „Człowiek Pokoju, Miłosierdzia”. Był znany jako mąż głębokiej, skutecznej modlitwy gdy proszono go o nią zwłaszcza w chorobach objawiły się fenomeny mistyczne, ekstazy, bilokacje. W latach 1798 – 1801 był wybieranym gwardianem – przełożonym wspólnoty w Sao Paulo. W 1802r. został mianowany definitorem, a w 1808r. Wizytatorem generalnym i przewodniczącym kapituły. Po wypełnieniu zadania w Sorocaba w 1801r. wrócił do klasztoru w Sao Paulo po czym za zgodą przełożonych zamieszkał w macierzystym Recolhimento instytutu, oddając się posłudze spowiednika, kierownika duchowego w duchu wielkiej miłości tam też zmarł 23.12.1822r. w roku narodzin niepodległego państwa Brazylii, o godzinie 10 rano zaopatrzony Sakramentami Świętymi w otoczeniu gwardiana, braci i kapłanów diecezjalnych, zmarł w opinii świętości. Pochowany został w Capela – Mor kościoła, który zbudował.

Umieszczono tam tablicę z inskrypcją: „Tu leży Brat Antoni od św. Anny Galvao m.in. Fundator i Rektor tego domu zakonnego, który miał zawsze duszę na swoich dłoniach, chwalebnie zasnął w Panu 23.12.1822r.

Opinia o jego świętości nasiliła się jeszcze po śmierci. O jej głębokich korzeniach świadczy już to, że ciągle trwa i wzrasta i rozszerza się jej zasięg. Zaczęto gromadzić dowody potrzebne do ewentualnego rozpoczęcia sprawy beatyfikacji.

Brat Galvao był wielkim czcicielem Matki Bożej, oddał się jej jako syn i wieczny niewolnik. Są liczne świadectwa uzdrowień ludzi, którzy prosili o pomoc, potwierdzone współcześnie przez konsultę medyczną i konsultę teologów. Z opisów wynika, że pewnego dnia przyszedł do brata Galvao młodzieniec chory na nerki z prośbą o ratunek – brat postanowił błagać Maryję o wstawiennictwo. Napisał na kartce w języku łacińskim „ Post Partem Virgo, Inyiolata Per Man Sisti Inter Cede Pro Nobis Sancta Dei Genetrix”. Te słowa znaczą :” Po Porodzie Dziewico, Pozostałaś Nietknięta, Matko Boża Wstawiaj się za Nami”. Zwinął kartkę w kulkę. Chory młodzieniec ją połknął i wkrótce wyzdrowiał. Potem taka sama pigułka pomogła chorej kobiecie urodzić zdrowe dziecko. Siostry koncepcjonistki w klasztorze światła przygotowują takie pigułki (ok. 5000 szt. Dziennie). W klasztorze jest księga uzdrowień, zanotowano ich ponad 30 tysięcy przypadków, większość to świadectwa uzdrowień z raka, chorób nerek, kłopotów z ciążą oraz świadectw poczęcia w małżeństwach, które nie mogły mieć dzieci. Zbadano nowsze przypadki i uznano za cudowne uzdrowienie. W 1990r. czteroletniej Danieli Cristinie da Sica, której lekarze nie dawali

szans na przeżycie, wykryto u niej encefalopatię wątrobową związaną z wirusowym zapaleniem wątroby typu A. Choroba powodowała zaniki pracy serca, oddychania, płucie krwią i wiele innych objawów w 13 dniu pobytu na oddziale IT w szpitalu im. Emilo Ribaza w Sao Paulo rodzina, przyjaciele, sąsiedzi i siostry z klasztoru światła modlili się o jej zdrowie i dali dziewczynce pigułkę Brata Galvao. 13.06.1990r. Daniela opuściła oddział a po badaniach 21.06.1990r. stwierdzono , że jest zupełnie zdrowa. Lekarz , który się nią zajmował zaświadczył przed trybunałem kościelnym , że zakłada interwencję boską , nie tylko w leczeniu choroby ale w całkowitym jej ustąpieniu.

W 2004r. Monastyr Światła otrzymał informację od Sandry Grossi de Almeida o łasce otrzymanej za wstawiennictwem błogosławionego Brata Antoniego w 1999r. Kobieta mieszkająca w Brazylii samoistnie poroniła troje dzieci, w latach 1993 i 1994. Powodem była niewykształcona macica, w której dziecko nie mogło się rozwijać dłużej niż 4 miesiące, stan ten nie mógł być naprawiony ani farmakologicznie ani chirurgicznie. W roku 1999r. w klinice Maternidade pro Matre Paulista porodziła syna ochrzczonego później imieniem Enzo. Za radą przyjaciółki matki poleciła się opiece Brata Galvao , przyjmując „pigułki”, modliła się cała rodzina. Lekarze uznawali to za łudzenie się, a ciążę uważali także za zagrażającą życiu matki. Sandra donosiła dziecko do 32 tygodnia , po czym nastąpił poród przez cesarskie cięcie. Noworodek był fioletowy ale dobrego zdrowia ważył 2 kilo. Nagle wystąpiła niewydolność oddechowa IV stopnia zagrażająca życiu. Następnego dnia dziecko nie miało żadnych oznak wstrząsu. Odwrót sinicy i wymagany rozwój , który normalnie trwa kilka tygodni był nagły i dziecko opuściło nazajutrz inkubator.

18.01.2006r. konsultorzy medycy zgodnie uznali , że przedstawiony im fakt nie jest wytłumaczalny w świetle wiedzy medycznej. 13.07.2006r. konsulta teologów uznała , że jest to przypadek cudowny.

W październiku 2006r. w USA matka 4 dzieci dowiedziała się , że jest w ciąży kiedy przyszedł czas wykonania USG płodu, okazało się , że w jej łonie nie ma dziecka. Lekarze stwierdzili , że doszło do poronienia , gdy wróciła do domu, powiedziała swojemu bratu, ten znał historię brata Galvao, zaproponował połknięcie „pigułki „ zrobionej przez Franciszkańskiego zakonnik. Kobieta nie miała czasu zamówić tabletki z Brazylii od zakonnic, napisała słowa , które podyktował jej brat, które wpisywano w „pigułkach”. W kolejnym badaniu USG lekarz zapytał czy wierzy w małe cuda, odpowiedziała że wierzy w małe i wielkie. Lekarz powiedział to dobrze bo masz syna. Urodziła zdrowe dziecko i nadała mu imię Antoni , któremu zawdzięczała ten cud.

W grudniu 2006r. Watykan potwierdził autentyczność cudu dokonanego w 1999r. już po beatyfikacji – było to uratowanie matki i dziecka podczas bardzo ryzykownego porodu.

Jan Paweł II 25.10.1998 w Rzymie beatyfikował cztery osoby: ks. Zefiryna Agostini, brata Antoniego Galvao, o. Faustyna Miguez i s. Teodory Guerin , podczas uroczystości wskazał że, „Błogosławieni pokładają ufność wyłącznie w Bogu, dlatego nigdy nie doznają zawodu. Oto fundamentalna postawa człowieka wierzącego. Wiara i pokora są nierozłączne. Im bardziej człowiek wzrasta w wierze tym bardziej czuje się maluczki, na wzór Jezusa, który istniejąc w postaci bożej ogołocił samego siebie i przyszedł do ludzi.

11.05.2007r. Brat Antoni został kanonizowany przez Papieża Benedykta XVI w Sao Paulo, gdzie podczas homilii Papież zwrócił uwagę na przykład Brata Galvao , ze względu na jego gotowość służenia ludowi, gdy go tylko o to proszono. Słynny doradca, rozjemca dusz i rodzin, szafarz miłosierdzia szczególnie według ubogich i chorych. Bardzo poszukiwany jako spowiednik, ponieważ był człowiekiem gorliwym, mądrym i rozważnym. Jedną z cech tego kto prawdziwie kocha jest to, że nie chce on, aby obrażano ukochanego, dlatego wielką namiętnością naszego świętego było nawracanie grzeszników. Ewangelizował i adorował najświętszy sakrament, był wielkim czcicielem Eucharystii, mówiono o nim jako o człowieku „pokoju i miłości”. Przeżywał swoją wiarę oddając się bliźnim i najuboższym.

Bibliografia:

Roczniki nauk prawnych tom XVIII nr 2 2008 Wiesław Bar OFMConv

Tygodnik „Gość Niedzielny” Leszek Śliwa nr 11 18.03.2007

Homilia beatyfikacyjna Jana Pawła II 1998r.

Homilia kanonizacyjna Benedykta XVI z 11.05.2007r.

Paweł Bieliński , Artur Karbowy 30.05.2007r.

Pigułki Brata Galvao Dobre Nowiny 05.10.2021r.

Antonio Galvao de Franca i Cudowne Pigułki 26.02.2007 Mirosław Kropidłowski